

Hjón í orði, á borði og á sviði

Edda Arnljótsdóttir og **Ingvar E. Sigurðsson** eru samferða í vinnuna þessa dagana. Þau leika hjón í sýningunni Yfirvofandi, í stofunni heima hjá leikskáldinu á Lokastígnum. *Krísturín Heiða Hauksdóttir* komst að því að leikarahjónin eru ekki alltaf sam-mála þótt þau klári stundum setningar hvort annars.

Verk Sigtryggs Magnasonar var frumsýnt síðastliðinn fimmtudag sem liður í Listahátíð í Reykjavík. Þetta óvenjulega verk býður upp á mjög mikla nálægð, dramatík og húnur í heimilislegu umhverfi svo ekki sé meira sagt.

„Sigtryggur þekkir Eddu því hún lék í verki hans Herjólfur er hættur að elska sem var sett upp í Þjóðleikhúsinu. Hann heldur greinilega upp á hana því hann vildi að hún léki í þessu líka,“ segir Ingvar og lítur á konu sína. Í vetur var síðan afráðið að verkið yrði sýnt við þessar frumlegu aðstæður og að Ingvar léki á móti Eddu. Þriðji leikarinn í sýningunni er Jörundur Ragnarsson sem fer með hlutverk sonarins.

Leiðir þeirra hjóna lágu oftar saman þegar Ingvar var einnig fastráðinn við Þjóðleikhúsið en þau hafa nokkrum sinnum deilt sviðinu. „Við útskrifuðumst bæði úr Leiklistarskólanum árið 1990,“ segir Ingvar. „Eftir að hafa verið saman í skólanum og allan sólarhringinn í fjögur ár,“ bætir Edda við. Eftir útskrift léku þau saman í Péttri Gauti í Þjóðleikhúsinu en það gerðu þau einnig í vinsælli uppfærslu hússins á verkinu árið 2006. „Við vorum fastráðin við sama húsið í níu ár en síðan hætti ég þar,“ segir Ingvar. „Við vorum alls ekkert alltaf í sömu verkunum en rákumst á hvort annað á göngunum.“ Edda segir að líklegast hafi þau leikið saman innan við tíu sinnum frá þessum tíma og nú leiki þau hjón í annað sinn.

Fátt sammerkt

Átökin í Yfirvofandi tengjast gömlum sárum og sorglegum glæp en einnig hversdagslegum samskiptum og kunnuglegum misskilningi. Blaðamanni leikur hugur á að spyrja hvort það taki ekki á að leika svo nærgöngult verk í miklu návígi við áhorfendur?

„Þetta er náttúrulega eins og hvert annað verkefni en maður er óneitanlega smá eftir sig að loknum æfingum,“ segir Ingvar. „Þetta er mjög nærgöngult verk sem tekur á áhorfendur sem sjá það í fyrsta sinn. Við höfum vitaskuld farið mjög gaumgæfilega í gegnum það allt, og sumt gerum við hreinlega á tækninni,“ segir hann. Edda tekur fram að æfingaferlið hafi verið afar skemmtilegt þó að viðfangs-efni verksins sé alvarlegt. „Þrátt fyrir allt var mjög ánægjulegt og gaman að æfa það, þetta er eitt skemmtilegasta verkefni sem ég hef tekið þátt í. Og hópurinn alveg einstakur, Bergur Ingólfsson leikstjóri alveg frábær og gott að vera hjá Sigtryggi.“ „Já, það var mjög þægilegt að mæta í vinnuna,“ samsinnir Ingvar og brosir út í annað.

Hjónin í verkinu eiga fátt sammerkt með Eddu og Ingvari, sem betur fer líklega því ýmislegt gengur á heima hjá persónunum sem ekki er til eftirbreytni. Edda hristir hausinn hlæjandi þegar talið berst að slíkum sam-amburði. „Þetta eru náttúrulega allt öðruvísi hjón, heldur en við og mjög ófga-fullar aðstæður,“ segir hún en Ingvar bætir við að ef farið væri í miklar rannsóknir væri kannski hægt að finna einhverjar hliðstæður líkt og í öllum samböndum en hann líti skiljanlega á þetta sem algjörlega aðskil-in hjónabönd.

Talað í kross

Ingvar útskýrir að upplifun áhorfend-anna sé samþjöppuð klukkustund af lífi hjóna sem hafa verið saman í tutu-gu og sex ár. „Þau hafa ábyggilega átt margar góðar stundir saman þó þau eigi sameiginlega sorg, eða sekt.“ Hið kunnuglega sé ekki síst að finna í hversdagslegu þrasi þeirra sem marg-ir kannast við. „Við Edda erum ekki alltaf sammála um alla hluti heldur, síður en svo,“ segir Ingvar og hlær. „Þessi rífrildi þeirra þegar þau tala í kross og hlusta ekki hvort á annað. Það gerist oft að við tölum í kross og hlust-um ekki hvort á annað, bæði af ásettu ráði og í erli dagsins,“ bætir Edda við og brosir. Þau útskýra að karpíð í hjónunum um veðrið hafi vakið mik-inn hlátur á æfingum. „Það er auð-

YFIRVOFANDI STOFUDRAMA Edda Arnljótsdóttir og Ingvar E. Sigurðsson eiga fátt sammerkt með hjónunum sem leika lausum hala í stofunni á Lokastígnum.

velt að tengja við slíkt en það hvílir hins vegar mikið farg á persónunum sem við erum blessunarlega laus við,“ segir Edda. „Já, ég veit ekki hvort maður gæti leikið í svona sýningu ef maður hefði upplifað eitthvað í lík-ingu við reynslu þessara hjóna,“ árétt- ar Ingvar.

Sama tungumálið

Þau eru sammála um að eitt það mest spennandi við verkið Yfirvofandi sé texti Sigtryggs Magnasonar sem sé svo knappur og kröftugur, ljóðrænn og hversdagslegur í bland. „Hann rennur svo lipurlega og það liggur svo margt milli línanna. Textinn hans Sig-tryggs fer með mann miklu lengra en orðin,“ segir Edda. „Við fyrsta lest-ur eru þetta bara orð sem maður þarf að púsla saman en þau verða dýpri og líflegri með hverjum lestri og öð- last nýja merkingu með hverri æfingu. Það er einfaldlega merki um að leikrit- ið sé gott,“ bætir Ingvar við.

Edda segir að þeirra eigið samband hafi komið þeim til góds við æfingar á verkinu. „Það gekk ýmislegt fljótar og betur fyrir sig vegna þess að við þekkjum hvort annað og höfum svip- aðan skilning,“ segir hún. „Við erum mjög ólíkar manneskjur og þess vegna erum við ólíkir leikarar. En við höfum verið saman í hvað ... tuttu-gu ár?“ spyr Ingvar og Edda kinkar kalli. „Þá er kominn heilmikill skilningur í sam- bandið og sumt þarf ekki að tala um.“ Edda tekur upp þann þráð og segir það sjaldgæft að þeir séu maður hefur ofast unnið með séu auðveldastir í sam- starfi. „Það er meira eins og maður tali svipað tungumál og ákveðið fólk, þó maður sé aðeins að vinna með viðkom- andi í fyrsta eða annað sinn. Maður getur verið búinn að vinna milljón sinnum með einhverjum og aldrei skil- ið hann alveg.“ Ingvar tekur undir og segir það spara mikla orku að vera á sömu bylgjulengd og samstarfsfólkið.

„Þetta er eins og með Berg ...“ segir Edda. „Og Sigtrygg,“ bætir Ingvar við. „Já þess vegna hefur þetta verið svona skemmtilegt. Það þurfti ekki að segja svo margt, allur hópurinn hefur sömu nálgunina á verkið, það þurfti ekki að útskýra mikið.“

Ingvar segir að samvinna þeirra hjóna sé mjög ánægjuleg og þau myndu gjarnan vilja vinna meira saman. „En við erum með stórt heim- ili, stundum er óþaktskipt að við séum bæði að vinna mikið á sama tíma.“ Edda rifjar upp þegar þau voru bæði í Þjóðleikhúsinu og þurftu að skipu- leggja sig vel en voru þó oft að frum- sýna hvort í sínum mánuðinum. „Þessi sýning er annars eðlis, mun minna stress í kringum hana,“ út- skýrir hún. „En það er samt leiðinlegt að við séum bæði að heiman á kvöld- in þegar krakkarnir eru í prófum,“ bætir fjölskylduafaðirinn við. „Já, en þó við höfum ekki verið að sýna sömu sýninguna höfum við oft verið í burtu öll kvöld, hvort í sínu lagi. Mér hefur fundist mjög gaman að mæta í vinn- una saman og koma saman heim,“ segir Edda.

Minnst um vinnuna

Þótt Edda og Ingvar lifi og hrærist í leiklistinni taka þau bæði fram að það sé ekki það eina sem rætt er um á heimilinu. „Fólk heldur kannski að við séum að æfa okkur heima en svo er ekki,“ segir Ingvar hlæjandi. „En við hlýðum varla hvort öðru yfir.“ „Nei, við tölum varla um þetta, það er svo margt annað að tala um,“ segir Edda spossk. „Maður verður að aðskilja vinnuna og heimilið, ég yrði brjáláður ef ég væri alltaf að hugsa um vinnuna herna heima. Ég nota tímann minn til að undirbúa mig og þá er oft betra að hugsa og vinna textann í einrúmi, ég fæ frekar krakkana okkar til að hlýða mér yfir,“ segir Ingvar en tekur þó fram að það hafi ekki verið mögulegt

í þessu tilviki þar sem Yfirvofandi sé ekki verk við hæfi barna. „Ætli við tölum ekki minnst um vinnuna,“ segir Edda ibyggin. „Jú, ég veit stundum ekkert hvað er í gangi fyrr en það kemur að frumsýningu hjá Eddu. Ég veit hvað verkið heitir en varla meira,“ segir hann hlær við. „Þetta er vinnan okkar, ekki bara áhugamál.“

Á góðum stað

Það er ekki síst áhorfandinn sem er í óvenjulegu hlutverki í sýningum á Yf- irvofandi, hann er gestur á hádramat- ísku heimili þar sem aðeins rúmast um tuttugu áhorfendur í lítilli stofu. „Ég held að það sé skrifið fyrir fólk, sem er vant að fara í leikhús og setjast í sætið sitt, horfa á sviðið og ljósin, að koma á svona sýningu. Það kemur í bók- staflega heimsókn og fær að skygg- nast inn í líf þessa fólks,“ segir Ingvar. Staðsetningin á heimavelli leikskáld- sins á Lokastíg 5 er farin að skipta lei- karana nokkru máli en Edda tekur fram að hún myndi alls ekki vilja leika verk- ið heima hjá sér. Ingvar segir að börn hjónanna á Lokastígnum séu hætt að kippa sér upp við að hann æði upp á efri hæðina til þeirra í miðri sýningu og kalli angistarfullur yfir hverf- ið. „Við veltum fyrir okkur á tíma- bili hvort einhver í nágrenninu færi að hringja á lögregluna og kvarta yfir heimilisofbeldi,“ segir hann en tekur fram að það hafi ekki gerst enn.

Rætt hefur verið um að sýningin verði sett upp víðar, í alls konar húsum og við ýmsar aðstæður en því fylg- ir töluvert umstang að æfa upp svo tæknilega sýningu á nýjum stað. „Það er samt aldrei að vita,“ segir Edda, „við eigum ábyggilega eftir að sýna hana víðar en á Lokastígnum.“ „Ætli það væri ekki dálítið álag á fjölskyld- una þar ef við værum að leika þetta hjá þeim í tvö, þrjú ár?“ spyr Ingvar kankvís að lokum.

”

Við veltum fyrir okkur á tíma- bili hvort einhver í nágrenninu færi að hringja á lögregluna og kvarta yfir heimilisofbeldi.